

Sygn. akt VII Ua 77/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Sędziowie SO Zbigniew Szczuka

SO Monika Roslan-Karasińska (spr.)

Protokolant Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. w Warszawie

sprawy A. D.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 28 czerwca 2017 r., Sygn. akt VI U 419/15

oddala apelację.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Renata Gąsior SSO Monika Roslan-Karasińska

Sygn. akt VII Ua 77/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy A. D. przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. (dalej „WZON”) o ustalenie stopnia niepełnosprawności na skutek odwołania A. D. od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 24 września 2015 nr (...) oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego :

W dniu 3 grudnia 2002 roku odwołująca się A. D. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, na skutek którego doznała urazu mózgu i twarzoczaszki. Dokuczają jej okresowe bóle głowy oraz bóle kręgosłupa. Odwołująca się nie może długo siedzieć, stać, nie może przenosić ciężarów. Leczy się w Poradni Neurologicznej i Ortopedycznej, czasem korzysta z leczenia rehabilitacyjnego.

Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L. (dalej „PZON”) orzeczeniem z dnia 2 lipca 2015 roku, nr (...) zaliczył odwołującą się do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo do dnia 30.06.2017 r., według symbolu przyczyny niepełnosprawności 10-N. Niepełnosprawność istnieje od 3 grudnia 2002 roku, ustalony stopień

niepełnosprawności datuje się od 1 lipca 2015 roku. Odwołująca się nie spełnia warunków przyznania jej karty parkingowej (orzeczenie k. 9 akt rentowych).

W dniu 30 lipca 2015 roku odwołująca się złożyła odwołanie do Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. od ww. orzeczenia Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L.. Wskazała, iż nie zgadza się z ustalonym przez Zespół symbolem przyczyny niepełnosprawności, bowiem pominięto problemy ortopedyczne – zwyrodnienia kręgosłupa oznaczone symbolem 05-R lub 11-I (orzeczenie k. 10 akt rentowych).

Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. orzeczeniem z dnia 24 września 2015 r., nr (...) utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L. z dnia 2 lipca 2015 roku, nr (...). W uzasadnieniu WZON wskazał, iż orzeczenie Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności zostało wydane zgodnie z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym oraz dokumentacją medyczną. Schorzenia udokumentowane w toku postępowania nie dają podstaw do ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym ze wskazaniem konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. WZON ustalił na podstawie badania oraz złożonej dokumentacji medycznej, iż aktualny stan zdrowia odwołującej się nie daje podstaw do zakwalifikowania innych schorzeń na poziomie lekkiego stopnia niepełnosprawności. Wywiad, dokumentacja oraz badanie przedmiotowe kwalifikują odwołującą się do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo do 30.06.2017 r., według symbolu przyczyny niepełnosprawności 10-N (orzeczenie akta rentowe).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie opinii sądowo-lekarskich znajdujących się w aktach sprawy.

Autentyczności i treści ww. dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie A. D. jako niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zasady ustalania niepełnosprawności oraz kwalifikowania osób do poszczególnych stopni niepełnosprawności reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, nr 127, poz. 721 ze zm.).

Natomiast szczegółowe zasady określające procedurę ustalania stopnia niepełnosprawności reguluje Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 1110 ze zm.).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Natomiast do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ww. ustawy).

Natomiast przesłanki przyznania osobie niepełnosprawnej karty parkingowej określają przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.). Zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 ww. ustawy, kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Natomiast zgodnie z art. 8 ust. 4 ww. ustawy kartę parkingową osobie, o której mowa w ust. 3a pkt 1 i 2, wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, przewodniczący powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej

i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.), na podstawie wydanego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności:

- 1) orzeczenia o niepełnosprawności,
- 2) orzeczenia o stopniu niepełnosprawności,
- 3) orzeczenia o wskazaniach do ulg i uprawnień

- wraz ze wskazaniem, o którym mowa w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wskazanie dotyczy osób zaliczonym do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem O4-O (choroby narządu wzroku), O5-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

W związku z faktem, iż rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie wymagało wiedzy specjalnej, tj. do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się skarżąca, postanowieniem z dnia 1 grudnia 2015 roku Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza neurologa oraz chirurga ortopedy w celu ustalenia czy odwołująca się jest osoba niepełnosprawna, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się znacznego, umiarkowanego czy lekkiego oraz czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało, jakie są wskazania do zatrudnienia odwołującej się, czy istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, czy stan zdrowia odwołującej się uzasadnia konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie jej leczenia, rehabilitacji i edukacji oraz czy występuje znacznie ograniczona możliwość samodzielnej egzystencji uzasadniająca konieczność stałej opieki lub pomocy innej osoby oraz czy odwołująca się spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie jej karty parkingowej, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym (postanowienie k. 8).

W opinii z dnia 7 stycznia 2016 roku biegły lekarz specjalista neurolog wskazał, iż odwołująca się w okresie intensywnego leczenia i własnej pracy nad sobą uzyskała wybitną poprawę stanu neurologicznego zważywszy stan wyjściowy. Jednak badanie rezonansu głowy i badanie EEG wskazują na utrwalony obraz stanu po przebytych bardzo ciężkim urazie. Aktualnie biegły rozpoznał u skarżącej encefalopatię pourazową. Biegły zgodził się z orzeczeniem WZON o niepełnosprawności w stopniu lekkim. W ocenie biegłego w kilkanaście lat po wypadku opisywane zmiany mają charakter trwałych defektów i z przesłanek neurologicznych należy wnioskować niepełnosprawność w stopniu lekkim na trwałe. Nie ma zastosowania żaden z punktów tzw. wskazań z przesłanek neurologicznych (opinia k. 22).

Pismem z dnia 21 marca 2016 roku odwołująca nie zgodziła się z ww. opinią biegłego. Wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza neurologa (pismo k. 32-33).

W opinii uzupełniającej z dnia 12 listopada 2016 roku biegły lekarz specjalista neurolog wskazał, iż stan zdrowia odwołującej się od wielu lat nie ulega pogorszeniu, a przeciwnie poprawia się w sensie neurologicznym. Badania neuroobrazowe mózgu wskazują na zmiany wieloogniskowe, ale mają cechy trwałego defektu po przebytych bardzo ciężkim urazie mózgu przed laty. W ocenie biegłego zgłaszane bóle głowy, trudności w skupieniu uwagi obok innych ubytków mieszczą się w rozpoznaniu encefalopatii pourazowej. Biegły wskazał na istotną poprawę z przesłanek neurologicznych, nie ma podstaw do stwierdzenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym. Biegły podtrzymał swoją opinię z dnia 7 stycznia 2016 roku (opinia uzupełniająca k. 126).

Pismem z dnia 24 listopada 2016 roku odwołująca nie zgodziła się z opinią uzupełniająca biegłego lekarza specjalisty neurologa i wskazała, iż nie wnosi ona znaczących informacji i opiera się na opiniach wydanych przez tego samego lekarza z lat poprzednich (pismo k. 138).

W opinii z dnia 11 kwietnia 2016 roku biegły lekarz specjalista ortopeda – traumatolog po przeanalizowaniu stanu ortopedycznego odwołującej się i po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną nie stwierdził u odwołującej

się objawów klinicznych ortopedycznych spełniających kryteria przynajmniej lekkiego stopnia niepełnosprawności. Okresowe dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego nie powodują niezdolności do pracy zarobkowej. W sytuacji pojawienia się dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego leczenie może być prowadzone w ramach krótkotrwałego zasiłku chorobowego (opinia k. 41).

Pismem z dnia 17 czerwca 2016 roku odwołująca nie zgodziła się z ww. opinią biegłego. Wskazała, iż wyniki badań potwierdzają istniejące schorzenia, a odwołująca się nie może wytrwać długotrwale w jednej pozycji. W ocenie odwołującej się jej stan zdrowia wymaga rehabilitacji ortopedycznej, a nie krótkotrwałego leczenia (pismo k. 56).

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry w celu ustalenia czy odwołująca się jest osoba niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się znacznego, umiarkowanego czy lekkiego oraz czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało, jakie są wskazania do zatrudnienia odwołującej się, czy istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, czy stan zdrowia odwołującej się uzasadnia konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie jej leczenia, rehabilitacji i edukacji oraz czy występuje znacznie ograniczona możliwość samodzielnej egzystencji uzasadniająca konieczność stałej opieki lub pomocy innej osoby oraz czy odwołująca się spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie jej karty parkingowej, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym (postanowienie k. 15).

W opinii z dnia 20 września 2016 roku biegły lekarz specjalista z zakresu psychiatrii rozpoznała u odwołującej się organiczne zaburzenia osobowości. Nasilenie dolegliwości w ocenie biegłej pozwala zaliczyć odwołującą się do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe – uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego ma charakter trwały, nie rokuje poprawy (opinia k. 93-94).

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2015 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza laryngologa w celu ustalenia czy odwołująca się jest osoba niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się znacznego, umiarkowanego czy lekkiego oraz czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało, jakie są wskazania do zatrudnienia odwołującej się, czy istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, czy stan zdrowia odwołującej się uzasadnia konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie jej leczenia, rehabilitacji i edukacji oraz czy występuje znacznie ograniczona możliwość samodzielnej egzystencji uzasadniająca konieczność stałej opieki lub pomocy innej osoby oraz czy odwołująca się spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie jej karty parkingowej, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym (postanowienie k. 133v).

W opinii z dnia 12 grudnia 2016 roku biegła lekarz specjalista otolaryngolog wskazała, iż odwołująca się nie jest niepełnosprawna w żadnym stopniu z przyczyn rozpoznanych schorzeń laryngologicznych. Podawane przez odwołującą się dolegliwości braku węchu i smaku oraz zaburzenia łaknienia, które wystąpiły po urazie z dnia 3 grudnia 2002 roku są następstwem uszkodzenia centralnego układu nerwowego i orzekanie ich wchodzi w zakres opinii biegłego neurologa. Biegła nie stwierdziła niepełnosprawności z symbolu przyczyny O3-L. Biegła zgodziła się z opinią WZON i uważa ją za zasadną (opinia k. 148-149).

Postanowieniem z dnia 6 marca 2017 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza neurologa z wyłączeniem biegłego B. Z. w celu ustalenia czy odwołująca się jest osoba niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się znacznego, umiarkowanego czy lekkiego oraz czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało, jakie są wskazania do zatrudnienia odwołującej się, czy istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, czy stan zdrowia odwołującej się uzasadnia konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie jej leczenia, rehabilitacji i edukacji oraz czy występuje znacznie ograniczona możliwość samodzielnej

egzystencji uzasadniająca konieczność stałej opieki lub pomocy innej osoby oraz czy odwołująca się spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie jej karty parkingowej, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym (postanowienie k. 176).

W opinii z dnia 27 marca 2017 roku biegła lekarz specjalista neurolog J. S. rozpoznała u odwołującej się pourazowe organiczne uszkodzenie mózgu, napadowe bóle głowy, napadowe utraty przytomności w trakcie diagnostyki oraz utrwalone zaburzenia widzenia. Stan po ciężkim urazie czaszkowo – mózgowym ze złamaniem kości czaszki, stłuczeniem mózgu i krwawieniem podpajęczynówkowym w 2002 roku. rozpoznawane utrwalone pourazowe uszkodzenie mózgu z objawami ogniskowymi pod postacią zaburzeń widzenia ze współistniejącymi napadowymi bólami głowy, bez istotnych zaburzeń psychopatologicznych ocenianych przez biegłego psychiatrę, w ocenie biegłej nie powodują w sposób istotny obniżenia sprawności organizmu do wykonywania pracy, nie wymagają zatrudnienia na stanowisku specjalnie przystosowanym dla osoby niepełnosprawnej lub na rynku pracy chronionej. Brak więc podstaw do orzeczenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodów neurologicznych. Skarżąca nie spełnia przesłanek określonych w ustawie prawo o ruchu drogowym. Nie stwierdza się istotnego upośledzenia sprawności powodującej ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu i nie istnieją okoliczności dające podstawy do wydania karty parkingowej. W ocenie biegłej nie istnieje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością do samodzielnej egzystencji. Nie istnieje bezwzględna potrzeba korzystania z systemu wsparcia środowiskowego w samodzielnej egzystencji, nie istnieje potrzeba zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze. Biegła zgadza się z orzeczeniem WZON co do stopnia niepełnosprawności, nie zgadza się co do czasu trwania. W ocenie biegłej odwołującą się należy zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe (opinia k. 186).

Pismem z dnia 13 czerwca 2017 roku odwołująca się zakwestionowała ww. opinię biegłego lekarza neurologa w zakresie zaliczenia jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności (pismo k. 197-198).

Biegli lekarze zgodnie stwierdzili, iż odwołująca się spełnia przesłanki do zaliczenia jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Biegły potwierdzili wnioski zawarte w orzeczeniu Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W.. Sąd dokonał gruntownej oceny stanu zdrowia odwołującej się dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy różnych specjalności, tj. neurologa, psychiatry, ortopedy-traumatologa oraz otolaryngolog. Żaden z ww. biegłych lekarzy specjalistów nie wskazał na zasadność zaliczenia odwołującej się do osoby niepełnosprawnej w stopniu wyższym niż lekki w ramach ww. specjalności.

Zdaniem Sądu I instancji wszystkie przedstawione przez biegłych opinie były zgodne z wymogami art. 285 k.p.c., tj. zawierały uzasadnienie i były wyczerpujące. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że integralnymi elementami treści każdej prawidłowo sporządzonej opinii są: sprawozdanie z dokonanych czynności i spostrzeżeń, odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, udzielone w sposób kategoryczny, jego wnioski oraz uzasadnienie pozwalające na sprawdzenie przez sąd logicznego toku rozumowania biegłego (vide wyrok SN z dnia 15 czerwca 1970 r., I CR 224/70, LEX nr 6750; postanowienie SN z dnia 20 listopada 1973 r., I CR 646/73, LEX nr 7340, wyrok SN z dnia 7 grudnia 2011 r., II CSK 141/11, LEX nr 1110969). Opinie biegłych powołanych w przedmiotowej sprawie były logiczne, spójne, nie budziły zdaniem Sądu wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Były jasne, wyczerpujące i wewnętrznie niesprzeczne. W niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zasadności przedmiotowych opinii. Biegli wydali opinię po przeprowadzeniu badania odwołującej się. Znali przebieg jej leczenia, zapoznali się z dokumentacją medyczną.

W ocenie Sądu Rejonowego, biorąc pod uwagę zgodne ustalenia biegłych co do lekkiego stopnia niepełnosprawności skarżącej, brak jest podstaw do uznania odwołującej się za niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym czy znacznym. Sąd I instancji podzielił ustalenia dokonane przez biegłych, w szczególności biegłych z zakresu neurologii, którzy zgodzili się z orzeczeniem WZON w zakresie stopnia ustalonej niepełnosprawności. Dlatego Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wniosła odwołująca się A. D. (apelacja z dnia 22 sierpnia 2017 r. – data prezentaty biura podawczego – k. 220). Skarżąca nie zgodziła się z orzeczeniem Sądu Rejonowego i wniosła o jego zmianę poprzez zmianę stopnia niepełnosprawności ze stopnia lekkiego na stopień umiarkowany. Apelująca wskazała, iż wielokrotnie zgłaszała trwającą diagnostykę jej stanu zdrowia z powodu napadowych utrat przytomności i bólu głowy, w chwili obecnej ma zdiagnozowaną tężyczkę w stopniu wybitnie dodatnim oraz problemy kardiologiczne. Skarżąca dołączyła kserokopię wyniku próby tężyczkowej z dnia 14 lipca 2017 r., kserokopię skierowania do lekarza endokrynologa z dnia 03 sierpnia 2017 r. i kserokopię wyniku próby wysiłkowej z dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, dopuścił biegłych właściwych specjalności, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień, w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Ocena dokonana przez Sąd I instancji stanowiła podstawę poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie okoliczności faktycznych sprawy, istotnych dla rozstrzygnięcia, które z kolei były oparciem dla trafnych wniosków natury prawnej. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że A. D. w protokole rozprawy apelacyjnej z dnia 05 grudnia 2017 r. wskazała, iż ma zdiagnozowaną tężyczkę, co nie jest ujęte w wyroku Sądu Rejonowego. Wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez stwierdzenie u niej umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w miejsce lekkiego. Oświadczyła ponadto, że w sierpniu, bądź wrześniu 2017 r. złożyła ponowny wniosek o wydanie orzeczenia co do stopnia niepełnosprawności, natomiast postępowanie to zostało zawieszone do czasu zakończenia niniejszego procesu. Wyjaśniła, że nie zależy jej na ustaleniu lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, natomiast na ustaleniu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Ponadto oznajmiła, że nie wnosi o zmianę orzeczenia co do pkt 8 wskazań w zakresie spełnienia przesłanek co do art. 8 ust. 3a ustawy prawo o ruchu drogowym i nie wnosi o zmianę w zakresie tego punktu. A. D. wskazała, że w ostatnim orzeczeniu ma jako symbol przyczyny niepełnosprawności 10-N oraz jej zdaniem jako symbol powinno być wpisane dodatkowo 11-I – problemy endokrynologiczne.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że odwołująca się miała orzeczonego stopień niepełnosprawności w stopniu lekkim okresowo do dnia 30.06.2017 r., według symbolu przyczyny niepełnosprawności 10-N. Niepełnosprawność istnieje od 3 grudnia 2002 roku, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 1 lipca 2015 roku. Nowe okoliczności podnoszone na etapie postępowania apelacyjnego przez odwołującą się (tj. nowe problemy zdrowotne związane z zdiagnozowaną chorobą tężyczkową, problemy endokrynologiczne datowane odpowiednio od 14 lipca 2017 r. i od 03 sierpnia 2017 r.) powinny być zatem brane pod uwagę przy kolejnym wniosku o orzeczenie stopnia niepełnosprawności kierowanym do Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności (po dacie 30 czerwca 2017 r.). Ponadto Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż odwołująca się miała orzeczoną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem na okres od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. Wyrokiem z dnia 06 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie oznaczonej sygnaturą akt VII U 1303/15 o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oddalił odwołanie A. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 12 sierpnia 2015 r. znak (...).

Należy dodać i podkreślić, że wobec medycznej natury okoliczności sporu, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych. Stąd Sąd Rejonowy słusznie znalazł oparcie w dowodach z opinii biegłych sądowych. W toku postępowania zostali powołani biegli różnych specjalności (w tym aż dwóch

neurologów, ortopeda traumatolog, laryngolog, psychiatra), którzy w przygotowanych opiniach określili stan zdrowia odwołującej.

W ocenie biegłych odwołującą się należy zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności. I w tym zakresie kluczowe znaczenie z punktu widzenia stanu zdrowia odwołującej się na datę wydawania decyzji przez organ rentowy mają opinie lekarzy neurologów, którzy jednoznacznie stwierdzili, iż rozpoznają u odwołującej się pourazowe organiczne uszkodzenie mózgu, napadowe bóle głowy, napadowe utraty przytomności w trakcie diagnostyki oraz utrwalone zaburzenia widzenia. Stan po ciężkim urazie czaszkowo – mózgowym ze złamaniem kości czaszki, stłuczeniem mózgu i krwawieniem podpajęczynówkowym w 2002 roku. Rozpoznawane utrwalone pourazowe uszkodzenie mózgu z objawami ogniskowymi pod postacią zaburzeń widzenia ze współistniejącymi napadowymi bólami głowy, w ocenie biegłych nie powodują w sposób istotny obniżenia sprawności organizmu do wykonywania pracy, nie wymagają zatrudnienia na stanowisku specjalnie przystosowanym dla osoby niepełnosprawnej lub na rynku pracy chronionej. Brak więc podstaw do orzeczenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodów neurologicznych.

W konkluzji wskazać należy, że Sąd II instancji nie stwierdził nieprawidłowości w wyroku sądu I instancji. Sąd I instancji rozpoznając sprawę przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy ustalił prawidłowo stan faktyczny.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Renata Gąsior SSO Monika Roslan- Karasińska

ZARZĄDZENIE

(...)

19/12/2017 r.